

EL JUDICI FINAL

A Lithuaves, un món màgic de forma de mitja lluna, fa molts anys, habitaven només els bruixots i les xicotetes fades del bosc. Però, com tota pau, aquesta també havia d'acabar. Els bruixots van crear uns clons de si mateixos, que no necessitaven menjar o complir necessitats bàsiques, per a poder centrar-se en els encanteris i poders. Però l'experiment va eixir malament i van crear els vampirs. Aquests, enfadats per les condicions que els mags els havien implantat, els van atacar. Van exterminar a molts bruixots, i els més poderosos d'aquests, es van transformar en homes llop, per a tractar de sobreviure. Però quan ho van fer, no van tindre en compte l'instint depredador dels llops. Quan l'últim bruixot llop va morir, i només van quedar els homes llops vertaders, es van aliar amb els vampirs per a matar als mags. Aquests es van amagar en el bosc de Lithuaves. Els homes llop i els vampirs, que s'odiaven mútuament perquè els embruixadors els havien inculcat eixe odi en l'instint, es van repartir les terres de Lithuaves. Les fades del bosc, que protegien els bruixots perquè recordaven l'època en la qual regnava la pau, van crear una altra regió de Lithuaves, i una nova espècie, els humans, als quals els van atorgar la nova regió, creient haver retornat la pau al món en crear una espècie intermèdia. Però l'única cosa que van aconseguir va ser condemnar als nous humans, perquè els vampirs van començar a raptar-los per a xuclar-los la sang, i els homes llop a matar-los per a menjar. Les fades i els embruixadors, profundament tristos, van plorar durant dies, i totes les seues llàgrimes es van ajuntar i van formar un estany, del qual eixien tres rius, que dividien les quatre regions. I enmig del llac, una illa, l'illa de la pau, on no existien les diferències entre les races. Des de llavors, el món de Lithuaves és redó, i els embruixadors i les fades observen, entre els arbres, com els homes llop i els vampirs assassinen els humans dia rere dia.

Ara, més de 100 anys després, una xiqueta pèl-roja corre desesperadament per Namar, la terra dels homes llop. La xicoteta s'allunya de la seua casa a tota velocitat, i segueix el camí que tantes vegades ha recorregut. Se submergeix fins als genolls en el gelat riu que separa la seua regió de Sahsam, la dels vampirs. Amb les dents tremolant, ix de l'aigua gelada i s'endinsa immediatament en el bosc dels vampirs. Va buscant a algú, mentre s'amaga darrere dels troncs dels arbres, perquè, com algun habitant d'aquelles inhòspites terres la descobrisca, serà presa morta.

Es va detindre just darrere d'un arbre especialment alt, i es va girar de costat a costat amb les orelles atentes, per si escoltava algun soroll. On estava aquell que esperava?

Just llavors, va sentir una presència una miqueta molesta darrere d'ella, i, encara que sabia qui era i li queia bé, no va poder evitar tornar-se amb la boca oberta, ensenyant els ullals i grunyint com un llop.

L'altra criatura també va ensenyar els seus ullals, ell només tenia els de dalt, però en comptes d'un grunyit, va emetre un xiuxiueig amenaçador.

A poc a poc, els dos xiquets es van somriure, connectant els seus ulls, grocs els d'ella, rojos els d'ell.

-Valirius -va dir la xiqueta pèl-roja, en forma de salutació.

El xiquet de set anys mortalment pàl·lid i de cabells negres va arrugar el nas en sentir-la parlar.

-Calina -va dir- t'he dit mil vegades que no em digues així.

Ella va riure lleugerament, però de sobte va recordar alguna cosa i el seu rostre es va aombrar.

Valirius ho va notar. La va observar millor, i va detectar dos nous talls en la galta dreta de la xiqueta, encara sagnants.

- Què t'han fet aquesta vegada? -li va preguntar. Va acostar les polpes dels seus dits fins als talls, i va recollir un parell de gotes de sang que queien en aquell moment.

Ella es va encongir de muscles.

-Més o menys això de sempre. -va contestar, sense voler donar més informació. Va seguir amb atenció els moviments del seu amic, que examinava les gotes de sang. Ella va somriure.

-Pots beure-te-la si vols -li va dir.

Ell la va fulminar amb la mirada.

-Ja saps que no puc. Per a nosaltres, els vampirs, la sang dels homes llop és mortal.

-Llavors, no hauries de córrer el risc -va comentar ella.

-Diu la dona llop que ha entrat en el territori dels vampirs.

Ella va arrufar les celles, com solia fer.

-Valir, encara soc una xiqueta, no em puc transformar.

Ell la va mirar alçant una cella.

-Juraria que t'he sentit udolar més d'una vegada.

Calina i Valir s'havien conegut en aquell bosc feia més de dos anys. Ella fugia dels seus problemes familiars i Valir... bé, diguem que estava en una situació complicada. Junts, es van anar secundant dia rere dia, nit rere nit, incomplint la primera i més important de totes les lleis de Lithuaves: un vampir i un home llop només poden tindre una relació d'odi. Per descomptat, la seua era just l'oposat a l'odi.

Un dia, el vampir li va declarar el seu amor a Calina, i ella va dir que li corresponia. Van compartir un bes, el primer de tots dos.

Des de llavors, va haver-hi moltes trobades més. M'agradaria, especialment, aprofundir en una de quan tots dos tenien 16 anys:

-Calina... Sé que t'amagues per aquí... -va dir Valir mentre reia. Jugar a l'amagatall entre els arbres amb la seua núvia era una de les seues parts preferides del dia.

Calina, uns pocs troncs més enllà, somreia, mentre esperava que Valir la trobara. De sobte, va deixar d'escoltar la seua veu, i va suposar que el vampir s'estaria concentrant, tractant d'olorar la seua sang d'home llop per a trobar-la.

La xica va sentir uns passos que venien de darrere seua. Algú la va agafar per un braç i li va donar la volta.

Les ombres del bosc tapaven els trets del xic que la subjectava, però ella no necessitava veure'l per a saber que era un vampir, perquè l'instint se li va disparar. No obstant això, es va adonar de seguida que l'ésser que la subjectava no era en absolut el seu nuvi. Una suor freda li va recórrer el front i li va baixar per la templa, mentre intentava soltar-se desesperadament. El seu captor no va fer el menor comentari, simplement la va arrossegar com si fora un sac de creïlles pel sòl del bosc, cobert de fulles tardorenques.

La xica va continuar debatent-se, però es va detindre en sec quan va veure el vampir carregar amb un segon cos, inconscient.

- Valir! -va cridar la dona llop, lluitant contra el seu adversari.

Aquest es va girar de sobte, i la va fulminar amb uns ulls verds fluorescents, que la miraven amb profund fàstic:

-Les relacions entre homes llop i vampirs estan absolutament prohibides. Estic completament segur que tots dos ho sabeu de sobres. -va dir.

Les parpelles de Calina es van començar a tancar. Estava segura que era per alguna cosa que li havia fet el vampir que l'havia segrestada, i per això va tractar d'obrir els ulls i de no perdre de vista a Valir, al qual l'altre vampir s'havia tirat damunt del muscle. Però no va poder aguantar durant molt de temps, i l'encanteri llançat pel vampir la va vèncer.

Va despertar hores més tard, mentre algú li murmurava a cau d'orella el seu nom:

-Calina...

Ella va obrir els ulls, i es va trobar encadenada al sòl, al costat de Valir, que era el que la cridava.

- On estem? -va preguntar la dona llop.

El xic la va mirar amb pena, com si ja coneguera el destí:

-A l'illa d'Ait. -va dir, en tot just un murmuri.

La xica va obrir els seus ulls groguencs de bat a bat.

- L'illa de la pau? La que, segons els llibres d'història, està enmig de l'estany que van crear les fades i els embruixadors plorant? On no existeixen diferències entre races? -ho va mirar esperançada- Estem salvats.

El xic li va retornar la mirada, negant amb el cap.

-No estem salvats en absolut, Calina. Per què creus que estem encadenats al sòl? Ens han portat ací per a fer un judici. El judici final.

- Un...judici?

Va mirar al seu voltant, i es va adonar que, uns metres més enllà, la líder dels homes llop conversava tranquil·lament amb el vampir que els havia segrestats, que Calina va suposar que era el líder d'eixa raça. Semblaven vells amics, no obstant això, les arrugues en el front d'un, i els grunyits baixos de l'altra, sumats a les mirades d'odi ancestral i de fàstic, donaven a entendre que no lluitaven perquè estaven en un lloc sagrat, l'únic d'aquella terra.

Calina va moure la mirada una mica més cap a l'esquerra, i va veure els seus pares, que la miraven ensenyant-li els ullals i amb les urpes fora. Aqueixos gestos van ser prou eloqüents perquè Calina entenguera que havia sigut expulsada del clan familiar.

Va baixar la mirada, pensativa. De sobte, la veu de la líder dels homes llop va sonar per tots els racons de l'illa.

-Valiraus i Calina. Heu trencat la primera llei de supervivència de Lithuaves, i heu de ser castigats per això.

Tots dos van alçar la vista a temps per a veure als dos líders davant d'ells.

-Se us acusa de relació romàntica. -va dir el líder vampir- Atés que un és un vampir i l'altra és una dona llop, això va en contra de la llei. Normalment, el càstig implicat seria la mort per a tots dos, però hui farem una excepció.

Calina i Valir es van mirar, sorpresos.

-Us preguntareu per què. -va continuar el vampir- Doncs bé, tenim registre que Valirius no va nàixer sent vampir, i va ser convertit després. Pel fet que no és un vampir pur, farem una excepció a tots dos.

Calina va mirar a Valir amb la boca oberta. Ell mai no li havia contat que no era un vampir com a tal.

-Per descomptat, el càstig encara així serà sever -va intervindre la líder dels homes llop- Els dos sereu enviats a la Terra, per camins diferents, però us esborrarem la memòria. No recordareu res, ni tan sols la vostra naturalesa o el món de Lithuaves.

Els nuvis es van mirar horroritzats.

-No, per favor... -va començar Calina.

- Silenci! -va aclamar el líder dels vampirs- el càstig serà executat ara mateix.

Ell i l'altra líder es van agafar de les mans, evitant ganyotes de fàstic. Van començar a recitar unes paraules en un idioma desconegut. Calina es va apegar tot el que va poder a Valir, mentre sentia com els seus records s'evaporaven un a un, com començava a alçar-se del sòl, i com una llum blanca l'embolicava separant-la també de Valir. I quan, l'única cosa que veia eren els ulls rojos del vampir, ell li va murmurar:

-Mai no t'oblidaré.

I llavors, una última fegonada de llum blanca va encegar Calina, que va caure cap avall, cridant.

Els vents es van calmar, les aigües van deixar d'agitar-se. A l'illa d'Ait, els tres homes llop van creuar una mirada amb el vampir, cada un a un extrem de l'illa. Els homes llop grunyiren, el vampir va xiuxiuar. Tots es van girar, i es van dirigir als respectius territoris. Les úniques restes que quedaven del que podria haver sigut una nova era eren unes cadenes, que jeien tirades a l'arena de l'illa sagrada, separades l'una de l'altra, tal com els havia succeït als que les havien portades moments abans.

Mentrestant, a les muntanyes situades a la regió dels humans de Lithuaves, una xica castanya, amb els cabells arrissats, estava agenollada a l'herba. Tenia els ulls tancats, les mans afonades a la terra. S'havia sentit estranya durant tot el dia, però de sobte, Silphe va obrir els seus profunds ulls negres. L'havia envaïda una estranya sensació de tristesa, i se sentia buida per dins. Va tindre por. Semblava cosa de màgia, però... Com anava a fer màgia ella, una simple xica humana?

Va sacsejar el cap i es va alçar del sòl, amb el vestit ple de terra. Es va girar i va mirar cap a l'horitzó. Un gran núvol de llum blanca planava sobre l'illa d'Ait. Silphe va sospirar. La guerra no havia acabat.

Mai no hi hauria pau.

